

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592552752/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Breve, og jeg kunde ikke tale om nogen anden Gjenstand, og da jeg ikke turde tale om hende som Helhed, som det udelukkende Ene, søgte jeg dog idetmindste at tale om en Del af hende og fandt i den hurtige Tanketvirvel Historien om Hunden og Bornene. Jeg veed ikke, hvordan jeg fik det indledet; men jeg fik sagt: »Jeg har hørt en Historie om Dem; den lader til at have givet Dem et stort Navn i Egnen om *Via Rasella*.»

Hun svarede: »Ja, den lille Begivenhed har været mig en sand Velsignelse, fordi den bragte mig i et venligt og godt Forhold til nogle Mennesker af den Slags, som vi kalde »Folket«, og saa fik jeg Leilighed til at lære Noget. Jeg har aldrig kunnet lide at give Almisse. Der- som det er en Feil, saa er jeg født med den. Det har altid forekommet mig, at den, der giver Almisse, derved sniger sig fra Betaling af en større Gjæld, og paa samme Tid, i de fleste Tilfælde, for at have denne Tilfredsstillelse, nedværdiger et andet Menneske. Jeg mener, at man skal lindre de Syges og Hjælpeløses Lidelser; men de Sunde skal arbeide; det er til Velsignelse for dem selv.»

»Ja, ganske vist; men hvordan skal man faae dem til det eller give dem Leilighed?» spurgte jeg, mindre af Interesse for Sagen end for at faae Leilighed til at høre hende.

»Det er undertiden vanskeligt; men det kan heller ikke godt skee, medmindre man personlig gaar dem lidt tilhaande og især opmuntrer dem.»

»Ja« tænkte jeg, »naar Hun opmuntrer!»

»De skal en Dag faae Lov til at gaae med til min Modehandlerinde i *Via Frattina*. Hende har jeg etableret, uden at det har kostet mig det Ringeste. Det var en ung Pige, som tilfældigvis blev mig reccommanderet. Hun var meget fattig; men hun vilde kun sye og arbeide i Hemmelighed; hun ansaa Arbeide for en Skam og stolede paa, at hendes Gudfader var en Prælat, der nok vilde hjælpe hende til en Pension af 25 Scudi om Aaret. Men hun syede fortræffelig, og endnu mere, hun var et sandt Geni til at forståe Mønstre og Moder. Jeg behøvede slet ikke Andet end vække hendes Ærgærrighed og vise hende, at hun ved Arbeide kunde blive uafhængig, forsørge sin Moder, give andre unge Piger Arbeide, blive agtet af alle Mennesker og faae store Ruder i sin Boutik. De store Ruder gjorde Udslaget. Nu er hun allerede paa Vei til at blive Rom's første Modehandlerinde. De skal faae Lov til at see, hvilken Glæde der er, naar jeg kommer. Det er Be-